

Els saltencs de l'Artalejo

PEP TABERNER

És curiós veure la cara de qui escolta quan, qui parla, amb tota la naturalitat del món, li diu que és de Salt. És llavors quan qui para l'orella comença a posar cara de "aix, de Salt?" i es disposa a arrufar el nas. Però qui xerra, que pel fet de ser de Salt és previsor, perquè ha patit molts intents de ganyotes, s'avança i li espeta de cua un "i amb molt d'orgull". I passa que, qui anava a parlar, desarmat, calla i continua parant atenció, o no. Sí, ser de Salt s'ha convertit en una reivindicació. De tota la vida, per a alguns, com la Rosa de can Padrosa, que pesava grana a la plaça de les Llúdrigues i tenia temps per fer classes de piano. O

com en Josep Bardena, que es veu que li diuen "Tana". A d'altres, l'orgull saltenc els ha sobrevingut: és el cas d'en Zhen Yu, que fa de barman, en Cande Cissokho, hortolà, i la Sterica Craescu, cambrera. Alguns, com en David Núñez Naspreda, que es diu ciutadà del món, tot just són benvinguts a aquesta sana dèria localista. I també n'hi ha que, lluny d'aquí, seguiran proclamant als quatre vents que són de Salt, i què?, com la Luciana Gogloswski i el seu fill Bruno, que varen comprar un bitllet d'anada a terres australs.

Només a Salt, bressol dels nous catalans, terra víctima de tòpics i prejudicis, vila de mercats, seques amb botifarra i donner kebabs, podia haver-hi un fotògraf com en Martí Artalejo, que ha revolucionat el galliner amb un projecte innovador: 365 dies, 365 fotos. Fotos de persones, de veïns, de treballadors, d'aturats i peixaters. De cambrers, d'arquitectes, geòlegs i escombriaires. Fotos de blancs, negres i grocs. Fotos de la vida de veritat. Personatges que fiten l'observador i, abans que digui res, el desarmen amb un "Sí, i amb molt d'orgull".

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/02/11/saltencs-lartalejo/546637.html?utm_source=rss